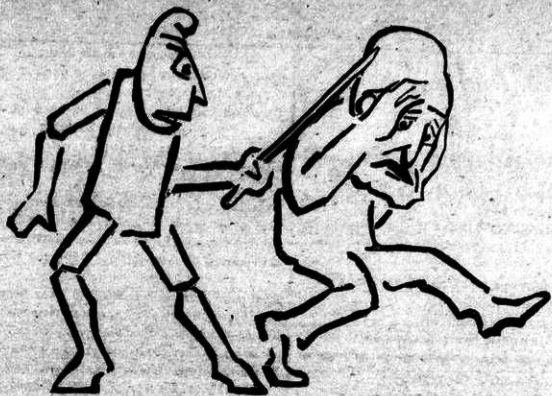

Χαίρε, νίκη ζηλευτή... λέν' έγκόμια παρ' ούσα...
 έπαισαν και τόν Άρολ, ποτόν Πρώτου, σ'α Παρίσα,
 κι' ήλθε πρό πινος καιρού καθός έλρεϊς, σ'αδ' Αθήνας
 να γνωρίση τούς τραναίς, τούς στωμάλους, τούς κρηήνας.
 Μήτε ούτοις κι' αὐτόν δέν τόν γ'ότιος καμμία,
 μήτε πάλιν τοῦ Μπαλτατζή κι' ή' δική μας γνωριμία.

Κατερθόματα μεγάλα, και δέν είναι τούτα μόνα...
 έπαισαν και τόν Κοπάση, τόν Σαμίον Ήγεμόνα.
 Κι' ό κλεινός αὐτός σάν φέρι, βρόμπος μπαγδάτικο,
 κι' ό Σοφρούλης λένε τώρα πως θά πάρη πράτικο.

Πάει τώρα κι' ό τής Σάμου,
 και τοῦ λεί κ'όθε φίλος:
 δε μην είμαι μήτε φίλλος
 μέσ' σ'όν κόρφο σου, φρεσ' μου.

Γνωσθή μας κι' όντε νεί,
 μπαίνω σ' ένα μπαγιαντί,
 και φωνάζω: καίση, Σόνταγμα κι' Ιούτης κι...
 τρέβα σ'α Μπουγιουκαρέ, πήγαινε σ'α Θεραπεία.

Σ'α Σταμπούλ, Παριλέτο, θά μείνω
 μ' άνανήσεις πολλές τόν κλεινόν,
 κι' είναι τώρα πάλιν πιδανόν
 βουλευτής τής Τουρκίας να γίνω.

Φασουλής ό λευκόδρος τής Τουρκίας Βουλευφόρος.

Βουλευτής μέσ' σ'α Πόλι κι' έγώ
 μ' Αρμάνους, μ' Τουρκούς, μ' Εβραίους,
 και τής νίας Τουρκίας κυνηγώ
 βδέλλας, σκύνες, κοράκια, κορούς.

Βουλευτής μέσ' σ'α Πόλι θά γίνω,
 τ'α δικά μας Κουδέρνα τάφινω,
 που δέν κάνουν' σ'α κλέη ναφί
 και μάς έχουν γεμίσει χρυσάφι.

Μά το μέρος θά πάω τής Πόλης
 τ'α παλικά να πατάξω κωδόνια,
 και οῦ φροντισ' οῦθός να μοῦ σταίλης
 τής Αθήνας Έλγας και Κορδόνια.

Θ' άφηνίσω το λάλον μου σ'όμα
 διαφόρων φυλῶν συμπόλτας...
 μην έχωσής να σταίλης άδέρμα
 και καμπόσους νεκρούς μακαρίτας.

Θά φροντίσω μ'άλλα τάφρινια
 κατ'ά Σόνταγμα νάμ' έσπερης,
 και συχνά θά μετρώ καλντερίμια
 να γινῶ καλντερίμ-τοίετης.

Σκαρπισθήκαν οι Χαγιάδες... πώς την έκαθαν οι μάτροι...
 που λουφές και ποῦ μπαξίσι;
 τόσος κόπος, τώρα κλαίει κι' ένα τοῦλο τρέχει νάβρη
 την κοιλίτσα του να ζήσει.

Μέσ' σ'α Πόλι θά το σπρώξω, καθός οῦπα παραπάνω,
 που' μπορε κι' έγώ, κενέρη,
 όταν μοδεχεται το κέρσι,
 να πηγαίνω σ'όν Σουλτανό.

Τόν λαό του κι'α τόν έχω σ'α καρχή του σάν παιδί
 κι' έγω νάδω τοῦ φωνάζω να τόν δῶ και να μ'έξω.
 Πάω μόνο, σ'α Παλάτι μόλις τόν έπισηρήσω
 και κανέναν όπως πρῶτα δέν μοῦ λένε: γαίε, όπίσω.

Κι'ό Χαμίτ κι'έμέν'άκουε: και μου κάνει τὸ χατήρι,
και μου βγάζει κι'ένα λόγο μέσ'ἀπὸ τὸ παραθύρι,
κι'ἴγω σκοῦζω: γκασαση
μέσ'αὐτοῦ Γιλδὺ τοῦς κήπους...
Χαίρε, λ'ευθερί'α χρυσή,
ποῦ δὲν ἔξερες ἀπὸ τύπους,

Σεπετεμέιαι και'οτὴν Σμύρνην, και' μὲν λέν'οτὴν Φασουλά:
Φασουλή, χαῖρ' ὅλα.

Κι'έκει πέρ'άκουω ζήτω γὰ τοὺς Πρίγκηπας φρενήρη,
κι'έκει πέρα συγκινήσεις, ἀποασμοί, και' πανηγύρι.

Κι'έκει πέρα μ'ἀσπρο φέει κι'ἀσπροκόκκινη κονκάρδα
τόσο φίλοι μὲ γνῶρίζουν,
και' τὰ μάτια μου δακρῶζουν,
ποῦ καμπόσοι μ'ἐρωτοῦνε μήπως ἔπαγα μουστάρδα.

Συνέντευξις τοῦ Φασουλή μὲ τὸν Ἰεζιζέ τὸν προσφυλῆ.

Φ.—Σαμπκαλά χαῖρ' ὅλοσόν...καλημέρα σου, Πασσά,
ποῦ τὰ κάνεις ὅλα σά.
Τί χαμπού και' τί χαμπέρ,
πρῶτε τῶν ληστών Τιτάν;...
ἦσουν πρῶτα μουχτεμπέρ,
τώρα γίνηκες μποκτάν.

Εἶθε σκοῦζουν χαμμά μέρα νὰ γενθῇ Σαντακαμπή,
κουρελμάρης και' ζητιάνος...
ἔγινες παντοῦ πομπή,
σ'έχει φτύσει κι'ὁ Σουλτάνος.

Τὴν εἰκόνα σου πούλουν
κι'ὀλοένα σὲ γελῶν,
παντοδύναμε Σατράπη.

Πάρτε, σκοῦζουν, μπὲρ παρὰ
τῶν σκυλῶν τὸν μασκαρά,
τῆς Σουλίας τὸν Ἀράπη.

Σὲ χορταίνουνε φτυσιὰς,
οἱ χορταίνουνα βριοσιὰς,
και' φωνάζουν: σὲν χροῖς,
και' φωνάζουν: σὲν ἀρῶς,
σὲν κιοπέκ, τοιμοῦς, ἰσαέκ, ἦγουν χροῖος και' γαϊφούρι,
και' πομπεύουν φανερά τὴν Ἀράπικὴ σου μούρη.

Ἠλίξεις νὰ σ'ἀνταμείψουν μὲ τοιαύτας ἐμοσιὰς;
τεῖναι: τοῦτα ποῦ παθαίνεις: τεῖναι: τοῦτα ποῦ τραβᾷς;
Μὴ μὲ ἐλέπηε βλοσυρὸς μὲ τὰ μάτια σου τὰ γκίρδ,
ἔχεις γίνει τοῦ ντουή, τῶν φυλῶν ὁ Καραγκιόζ.

Οὐλὲν Κιαφρ' Ἀράπη, φοδοῦμαι νὰ σὲ πιάσω,
τὸ χάλι σου μὲ κάνει: νὰ λιγωθῶ στὰ γέλωτα,
νοίκμασες τὴν Μαρία κι'ἀγέραςες τὸν Ἀσσο,
και' μὲ τὸν Ἀσσουάν πηγες'οὐτὰ Δαρδανέλιχα.

Κι'ἀπ'έκει πέρα μ'ἔπηκες μὲς'οτὴ μικρὴ Μαρία
κι'ἄλλαξε και' τὸ χρώμα τῆς μούρης σου τῆς μαύρης...
δὲν ἔξερες ποῦ πηγαίνεις, οἱ πνέει φοικὴ κρύα,
κ'ἴως ποῦ νὰ βρῆς λιμένα τὸν διάβολο σου ὁδῶρης.

Μαζί σου μαρτυροῦν και' δρὸ Χανὸμ μπριμπλομάτις
κι'Ἑβραῖσσαις γεμάτις,
ἡ Φεριδὲ κι'ἡ Σεμιχά, κι'ὁ πόνοτος ὁ ταραττιν
μὲ κλύδωνας και' σάλους

μικρούς τε και' μεγάλους,
κάνει κι'αὐταὶ τῆς δύστηναις νὰ θγάουν τάντερά των.

Ταξείδευε, ταξείδευε...παλάγη θὰ περάσης,
και' κάτω'οτῆς κοιλίταις
θ'ἀκούονται ρουκέταις,
κι'αὐτὰ ποῦ περιβόρμασες ἔβιν' ὅτὰ τὰ ξεράσης.

Ταξείδευε, ταξείδευε...κι'αὐτοὶ ποῦ δυστυχοῦν
κλαίει τὴν περιπλάνησιν Ἀράπη ποντοπόρου,
και' μέσ'ἀπὸ τὰ κύματα κατάραις ἀντηχοῦν
ἐκεῖνων, ποῦ σκυλόπνιγες'οὐτὰ βάθη τοῦ Βοσπόρου.

Σίνι μπιτι, τελεῖσως τὸ πᾶν γὰρ σένα τόρα,
παράδες γιόν, μπαξίσα γιόν, και' μέρα νύκτα δῶρα.
Καπὰ καπὶ, σοῦ κλείνουνε τὴν πόρτα τοῦ λοιποῦ,
μὰ σὺ μὴ σκελετίζεσαι και' δόλοιο μὴ λυποῦ.
Σὲ πούπουλ'ένα στρώματα και' σὲ νάβ'ένα στρώσου
γιστὰ καλὰ τὸν ἔδεσε, Ἰεζιζέ, τὸν γαϊδαρό σου.

Κι'ὅταν μεγάλοι και' μικροὶ σὲ φτύνουν φαμφαρόνοι
σὺ κύτταξέ τους γαυριῶν και' πάντας περιφρόνει.
Ὅποταν εὐκολὰ μπόρης παράδες νὰ σκορπίλῃς
τοῦ κόσμου τὰ φτυσιματα μῆτε νὰ τὰ σκουπίλῃς.

Ὅταν βλέπω λίραις μπρός μου
και' παρὰ μὲ τὸ σουδάκι
τὰ φτυσιματα τοῦ κόσμου
τὰ θαρρῶ πρὶν μεγάλη.

Σιόπτε πλάσματα πτωχά,
ξουρισμένε συνεδὲ
τῆς κυρίας Σεμιχά,
τῆς κυρίας Φεριδὲ.

Ὅπου κι'ἀν πᾶς, Ἀράπη, πολὺ θὰ τιμηθῇς
και' φήμην θ'ἀποκτήσης ἀνδρὲς περικλυτοῦ,
κι'ἀν ἔλθῃς'οτὰς Ἀθήνας θ'ἀποκατασταθῇς
ἐγὼ θὲ βεβαιῶνω πῶς θάσαι φερτυτοῦ.

Φτοῦ κι'ἔξαμπλάρ χαῖρ' ὅλοσόν, τοῦτέτσι καλὴ νύκτα,
μεγάλε σκυλοπνίκτη.

Φτοῦ κι'ἔξαμπλάρ χαῖρ' ὅλοσόν, και' νὰ μὴ ὄγες χαίρει...
μπέντα μπουρντάμ, εἰμ' ἔδω γιὰ σὲ τὸ χαιροῦμαι.
Μὴ στρέφεις, εἴδ'ονου, στὴν Σαμπκοῦλ τὰ λαίμαργά σου μὰ
δέξου στηλιάρη κι'ἀπὸ μὲ και' σὺρε'οὐτὰ κορμάτια. [τα...

Μέρος ἀλληλογραφίας φανερῶς τε και' κρυφίας.

Εἰς τῆς Σμύρνης τὸν Ἑβραῖον. — Τοῦς Ἑβραῖους ἀγαπῶ,
και' ταυροῦτῆδες'οὐτὸ μίλλεν μὰ φορὰ δὲν θὰ τοὺς πῶ.

Εἰς τὸν Ἄλφω Μι εὐν φίλον.
Σὰς πρεσβεῖας κολὸ
ν'ἀναγνώσκει τὸ φύλλον
τοῦ κυρίου Φασουλή.

Μὰ καὶ περὶ τῶν ποικιλιῶν,
μ'ἄλλους λόγους ἀγγελίαται.

Ὁ Νίκος Μαργαρίτης, μέγας κοσμήτω τῶς νέους,
εἰτέλεσε στὴν Πόλι προσφάτους ὑμεναῖους
μὲ τὴν Ἀνιστορίδου, τὴν κόρην Ἰπτατιαν,
ἀδραν, χαριστάτην, και' κατὰ πάντ' ἄρτιαν.
Κι'ὁ Φασουλής'οὐτὸ εὐχόος εὐχὰς μοῖρας στέλλει
κι'ὅλ'ἡ ζωὴ των νάει χάριμα, χαρὰ, και' μέλι.